

Drugie Spotkanie Wspólnoty Dojrzałej Samotności

Teczka

Przemiana - matanoja

Bóg przenika nasze serca i każdego z nas prowadzi niepowtarzalną drogę do Siebie. Skruszonych w sercu - być może przeżywaną samotnością czy osamotnieniem - pragnie Sobę umacniać. Czeką na naszą z Nim współpracę. Rozpoczyna się czas przemiany: stajemy się wrażliwsi na Słowo i odczytywanie subtelnych myśli. Z większą śmiałością określamy słowami przeżycia, coraz częściej zauważamy nadzieje, ale już pokładane w Bogu, nie w sobie, układach czy pieniądzech. Właściwsze i trafniejsze od wcześniejszych okazują się analizy problemów. Pozwalają podejmować decyzje otwarte na szukanie woli Bożej, chroniąc nasze życie przed kolejnym nieuporządkowaniem.

Zauważamy, nie rzadko ze zdumieniem, że pozornie przypadkowo spotkane osoby coraz częściej postrzegamy jako dar. Zauważamy, że ich obecność jest dla nas umocnieniem na "nowej" drodze "samotnego" kroczenia z Panem. Jeszcze wczoraj bardziej obcy, dziś już bliskie i drogie nam osoby umacniają i utwierdzają słuszność obranej przez nas drogi. Dochodzimy do przekonania, że Bóg nie pozostawia nas samych! Pomału doświadczamy ulgi początkowo okresowej, by z upływem czasu doznać trwałego zadowolenia związanego ze stanem samotności, w którym wzrasta ufność do Boga. Coraz częściej pojawia się radość z samotności już oswojonej, już niestrasznej, już niebolesnej. Wreszcie czujemy się z samotnością "za pan brat" - nie tylko ją akceptujemy, ale zaczynamy... bronić! Bronimy już nie tylko naszego czasu i porządku dnia, ale naszej zażyłości z Bogiem, który miał do nas przystęp przez niechcianą samotność.

Coraz głębiej czujemy się zjednoczeni z Bogiem na modlitwie. Wyraźniej odczytujemy znaki, które do nas kieruje. Pełniej też staramy się odpowiadać na Boże wezwania. Śmielej patrzymy w oczy obcym ludziom. Chętniej pomagamy nie licząc na zapłatę lub wdzięczność. Łatwiej wybaczymy sobie i zapominamy wyrządzoną nam w przeszłości krzywdę. Świadomi ułomności świata i ludzi zgadzamy się z odwagą nadstawić własne ramiona i skromne możliwości działania, by wziąć świadomy i czynny udział w dalszej przemianie siebie i innych. Proces ten staje się w swojej głębi nieskończony, a wraz z nim wzrost w pokorze wobec łaskawości Pana. Czujemy się coraz bardziej wolni w postawie dojrzałej, pełnej prawdziwej i odpowiedzialnej miłości wobec Boga, ludzi i siebie.

Ks. Jerzy Gawlik, SVD